

Скопска ведрина

„Пастели” и „Инферно” Искре Шукарове у Битеф-театру

Ирена Крешин

Битеф театар у овој сезони као да је решио да „закрпи” бледу балетску сезону у Београду, позивајући на своју сцену многобројне алтернативне играче трупе из земље и иностранства, те је тако недавно угостио и савремени скопски балет. Македонска балетска дружина састављена искључиво од балерина (десет), без мушкараца, предвођена кореографом Искром Шукаровом, у основи негује савремени стил игре лионске школе (Француска), на којој је кореограф и специјализирао. У оба изведена балета, „Пастели” и „Инферно”, лавиринти покрета, неочекиване форме изненадних и сливених играчких фигура градили су драматургију игре која је произилазила из самог покрета и плеса, проширујући тиме поље играчког збивања до максимума. Играчки покрети, као и балети у целини, били су усклађени с музиком, с којом су лако водили дијалог; сваки тон био је пропраћен читавом мелодијом покрета. Игра ове младе играчке трупе, мада без виртуозних егзибиционистичких бравура и високих скокова, више ниска, партерна, у којој су горњи део тела и руке истакнути и преовлађујући у стварању играчких апстракција, изазивали су пријатно задовољство (малог броја) гледалаца.

Први балет „Пастели” (23 мин.) на музику Мајка Олфрида, Енигма, настао 1994. године, без чврстог садржаја, имао је више за циљ да одслика мо-

5. април 1996 – ЊИН

гућности играча да изведу „ведрину игре у игри” стварајући „пастелна расположења”. Али на црној празној сцени, без икаквог технички озбиљнијег светлосног решења, са скромно сашивеним роза костимима, и поред добре игре извођача балет „Пастели” није успео да буде у целини довољно сугестиван у свом дејству на гледаоце.

Слично се поновило и у балету „Инферно” (30 мин.), музика Алфред Шнитке. Мада Искра Шукарова кореографише игру која је мисаоно јасна, отворена, музикална, са стилем који је школован и жив, „Инферно” се гради на већ виђеном либрету о аутистичној причи-затворене собе, где је „сваки простор почетак али и крај постојања, у коме, и ако има излаза, он је безизлазан”. Са више добрих солистичких и групних деоница (посебно прва сцена са столицама) либрето се исказао и јасном режијом игре. Али и овде, као и у „Пастелима” костимограф Елена Дончева, својом стилизацијом костима (Шпанија) грубо је одударала од свих осталих сценских елемената доприневши стварању једног псеудопоетског резултата. Публика није смела да остане изван онога што се дешавало на сцени са утиском да балету нешто недостаје, поготову ако је то његова атмосфера, слика, костим и маглашена телесност. ■

ЊИН 5.04.1996 год.